

ΤΣΑΡΛΣ ΜΠΟΥΚΟΒΣΚΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΝΙΚΟΣ Α. ΜΑΝΤΗΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

1

Ξεκίνησε σαν ένα λάθος.

Ήταν περίοδος Χριστουγέννων, και πληροφορήθηκα απ' τον μπεκρή της πάνω γειτονιάς, που έκανε το ίδιο κόλπο κάθε Χριστούγεννα, ότι επρόκειτο να προσλάβουν σχεδόν τους πάντες, κι έτσι πήγα, και, δίχως καλά καλά να το καταλάβω, βρέθηκα με την πέτσινη τσάντα στην πλάτη να τριγυρίζω εδώ κι εκεί με το πάσο μου. Τι δουλειά και τούτη, σκέφτηκα. Άνετη! Σου έδιναν μονάχα ένα ή δύο οικοδομικά τετράγωνα κι αν τα κατάφερνες να τελειώσεις, ο κανονικός διανομέας μπορεί να σου παραχωρούσε άλλο ένα τετράγωνο για να βγάλεις, ή μπορεί να επέστρεφες στα κεντρικά και ο διευθυντής να σου ανέθετε ακόμα ένα, αλλά εσύ απλώς έπαιρνες τον χρόνο σου κι έχωνες τις χριστουγεννιάτικες κάρτες στις σχισμές τους.

Νομίζω ότι ήταν η δεύτερη μέρα μου σαν εποχιακός Χριστουγέννων, που βγήκε και ήρθε δίπλα μου εκείνη η μεγαλόσωμη γυναίκα και άρχισε να με συνοδεύει καθώς μοίραζα τα γράμματα. Λέγοντας μεγαλόσωμη εννοώ ότι είχε μεγάλο κώλο και μεγάλα βυζιά, και ότι ήτανε χοντρή σε όλα τα σωστά σημεία. Έδειχνε λίγο τρελή αλλά εγώ συνέχιζα να κοιτάζω το κορμί της χωρίς να νοιάζομαι.

Μίλαγε και μίλαγε και μίλαγε. Έπειτα το ξεφούρνισε. Ο άντρας της ήτανε αξιωματικός σ' ένα νησί πολύ μακριά, κι εκείνη ένιωθε μόνη, ξέρεις, και ζούσε σ' ένα σπιτάκι εκεί πίσω δίχως κανέναν.

«Τι σπιτάκι;» ρώτησα.

Έγραψε σ' ένα χαρτί τη διεύθυνσή της.

«Κι εγώ είμαι μονάχος» της είπα «γι' αυτό θα 'ρθω απόψε για να μιλήσουμε».

Εγώ ήμουν ήδη κρεμασμένος, αλλά η κρεμάλα μου τον περισσότερο καιρό έλειπε, βόσκαγε κάπου, οπότε τις νύχτες πραγματικά ένιωθα μόνος. Ένωθα μόνος για κείνη την κωλάρα που στεκόταν δίπλα μου.

«Εντάξει» είπε εκείνη «τα λέμε απόψε».

Ήτανε όντως καλή περίπτωση, καλό κρεβάτι, αλλά όπως με όλα τα καλά κρεβάτια, έπειτα από την τρίτη ή τέταρτη φορά άρχισα να χάνω το ενδιαφέρον μου και δεν ξαναπάτησα.

Όμως δεν μπορούσα να μη σκεφτώ, Θεέ μου, πως

όλοι ετούτοι οι ταχυδρόμοι το μόνο που κάνουν είναι να μοιράζουν γράμματα και να πηδάνε. Αυτή είναι δουλειά για μένα, ω ναι, ναι, ναι.

2

Έδωσα λοιπόν εξετάσεις, τις πέρασα, έδωσα τη σωματική εξέταση, την πέρασα, και να με τώρα – ένας αναπληρωτής ταχυδρομικός διανομέας. Ξεκίνησε εύκολα. Με στείλανε στον Σταθμό Γουέστ Έιβον και ήταν ακριβώς όπως τα Χριστούγεννα, μόνο που δεν πηδούσα. Κάθε μέρα περίμενα να πηδήξω, αλλά δεν. Ο διευθυντής ήταν καλός, κι εγώ βολτάριζα δώθε κείθε από τετράγωνο σε τετράγωνο. Δεν είχα ούτε καν στολή, μονάχα ένα κασκέτο. Φορούσα τα κανονικά μου ρούχα. Έτσι που πίναμε με την κρεμάλα μου την Μπέτι, δεν υπήρχαν λεφτά ούτε για ρούχα.

Έπειτα με μετέφεραν στον Σταθμό Όουκφορντ.

Ο διευθυντής ήταν ένα γομάρι ονόματι Τζόνστον. Υπήρχαν ανάγκες εκεί, και σύντομα κατάλαβα το γιατί. Ο Τζόνστον γούσταρε να φοράει σκούρα κόκκινα πουκάμισα – αυτό σήμαινε κίνδυνο και αίμα.

Υπήρχανε επτά «υπό» – ο Τομ Μότο, ο Νικ Πελιγκρίνι, ο Χέρμαν Στράτφορντ, η Ρόζι Άντερσον, ο Μπόμπι Χάνσεν, ο Χάρολντ Ουάιλι κι εγώ, ο Χένρι Τσινάσκι. Το ωράριο άρχιζε στις πέντε το πρωί κι εγώ ήμουν ο μοναδικός μεθυσμένος. Πάντοτε έπινα ως μετά τα μεσάνυχτα, και θα καθόμασταν εκεί, στις πέντε το πρωί, περιμένοντας να περάσει η ώρα, περιμένοντας για κάποιον μόνιμο να δηλώσει ασθένεια. Οι μόνιμοι συνήθως δήλωναν ασθένεια όταν έβρεχε ή όταν έκανε καύσωνα ή όταν το ταχυδρομικό φορτίο διπλασιαζόταν.

Υπήρχαν σαράντα ή πενήντα διαδρομές, ίσως και περισσότερες, και κάθε περίπτωση ήταν διαφορετική, ποτέ δεν μπορούσες να τις μάθεις, έπρεπε να έχεις το φορτίο σου έτοιμο πριν από τις οκτώ το πρωί για τα φορτηγά, και ο Τζόνστον δεν δεχόταν δικαιολογίες. Οι «υπό» στοίβαζαν τα περιοδικά τους στις γωνίες, έμεναν νηστικοί το μεσημέρι και πέθαιναν στον δρόμο. Ο Τζόνστον μάς έβαζε να πακετάρουμε τις αποστολές μας με μισή ώρα καθυστέρηση –στριφογυρνώντας στην πολυθρόνα του με το κόκκινο πουκάμισό του– «Ο Τσινάσκι τη διαδρομή 539!» Αρχίζαμε με μισή ώρα έλλειμμα αλλά περίμεναν από εμάς να βγάλουμε τις επιστολές, να τις μοιράσουμε και να επιστρέψουμε εγκαίρως. Και μία ή δύο φορές την εβδομάδα, ήδη εξαντλημένοι, χαρμάνηδες και γαμημένοι, έπρεπε να κάνουμε και τις νυχτερινές

μεταφορές, και το πρόγραμμα ήταν απίστευτο – ούτε φορτηγό δεν θα πήγαινε τόσο γρήγορα. Έπρεπε να παραλείψεις τέσσερα ή πέντε κουτιά στην πρώτη διαδρομή και την επόμενη είχαν γεμίσει επιστολές κι εσύ βρόμαγες ήδη, κι έπειτα έτρεχες και τις έχωνες στα σακιά. Πηδιόμουνα λοιπόν κανονικά. Φρόντιζε ο Τζόνστον γι' αυτό.

3

Οι ίδιοι οι «υπό» έκαναν μάγκα τον Τζόνστον, υπακούοντας στις εξωφρενικές του εντολές. Δεν καταλάβαινα πώς ένας άντρας με τόση εμφανή σκληρότητα μπορούσε να κατέχει μια τέτοια θέση. Οι μόνιμοι δεν ενδιαφέρονταν, ο εκπρόσωπος του σωματείου ήταν άχρηστος, γι' αυτό κάθισα κι έγραψα μία τριαντασέλιδη αναφορά μία μέρα που είχα ρεπό και ταχυδρόμησα ένα αντίγραφο στον Τζόνστον και το άλλο το πήγα στο Ομοσπονδιακό Κτίριο. Ο υπάλληλος μου είπε να περιμένω. Περίμενα και περίμενα και περίμενα. Περίμενα μιάμιση ώρα, κι έπειτα με πήγανε να δω έναν γκριζαρισμένο ανθρωπάκο με μάτια που θύμιζαν στάχτη τσιγάρου. Δεν μου είπε

καν να καθίσω. Άρχισε να μου ουρλιάζει με το που πέρασα την πόρτα.

«Είσαι ένας έξυπνος καριόλης, ε;»

«Θα προτιμούσα να μη με βρίζετε, κύριε!»

«Έξυπνος καριόλης, είσαι από εκείνους τους χαμένους με το πλούσιο λεξιλόγιο, και σ' αρέσει να μας το τρίβεις στη μούρη!» Μου κούνησε τα χαρτιά πέρα δώθε και ούρλιαξε: «Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ!»

«Μην είσαι ανόητος. Είναι σαφέστατα σαδιστής» είπα εγώ.

«Πόσο καιρό είσαι στο Ταχυδρομείο;»

«Τρεις εβδομάδες».

«Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ!»

«Και τι σχέση έχει αυτό δηλαδή;»

«Είπα, Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ!»

Νομίζω ότι ο κακόμοιρος ο ανθρωπάκος ήθελε πραγματικά να με σκοτώσει. Εκείνος κι ο Τζόνστον θα πρέπει να πλάγιαζαν μαζί.

«Εντάξει» είπα «ο Τζόνστον είναι καλός άνθρωπος. Ξέχνα το, το γαμίδι».

Έπειτα έφυγα και την επόμενη μέρα πήρα ρεπό. Άνευ αποδοχών, φυσικά.

Οι περιπέτειες του γυναικά, πότη και τζογαδόρου Χένρι Τσινάσκι, του λογοτεχνικού alter ego του Τσαρλς Μπουκόβσκι, όταν πιάνει μια χαμαλοδουλειά στο ταχυδρομείο για να καταφέρει να συντηρηθεί οικονομικά. Έντονο, ασυμβίβαστο και ξεκαρδιστικό, το *Ταχυδρομείο* είναι ένα έργο-σταθμός της αμερικανικής λογοτεχνίας με πωλήσεις που ξεπερνούν το ένα εκατομμύριο αντίτυπα σε όλο τον κόσμο.

«Άκου, μωρό μου, συγγνώμη, αλλά δεν καταλαβαίνεις ότι αυτή η δουλειά με τρελαίνει; Άκου, καλύτερα να την παρατήσω. Καλύτερα να καθόμαστε μέσα να κάνουμε έρρωτα, καλύτερα να πηγαίνουμε για βόλτες και να μιλάμε. Ας πάμε στον ζωολογικό κήπο. Πάμε να δούμε τα ζώα. Ας οδηγήσουμε προς τον ωκεανό. Είναι μονάχα σαράντα πέντε λεπτά απόσταση. Ας παίξουμε παιχνίδια στα λούνα παρκ. Πάμε ιππόδρομο, πάμε στο Μουσείο της Τέχνης, πάμε σε έναν αγώνα μποξ. Ας κάνουμε φίλους. Ας το ρίξουμε στο γέλιο. Αυτή η ζωή είναι σαν τη ζωή όλων των άλλων, και μας σκοτώνει».

Σε πιάνει από τους ώμους και σε ταρακουνά ώσπου τα δόντια αρχίζουν να χτυπάνε ανεξέλεγκτα.

Times

Πονηρό, ανελέητα αστείο και θλιμμένο.

Observer

ISBN:978-618-03-1694-0

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81694